Sr. Judith Tulejová SCB: Vězenkyně to mají na pár let, já tu jsem na doživotí

Článok je prevzatý z Magazínu Signaly.cz s dovolením šéfredaktorky a autorky tohto príspevku.

Z dálky je to prostě boromejka. Zblízka zaujme energií, která jí srší z černých očí, a krásným úsměvem. Když promluví, je vám jasné, že tahle holka se do kláštera nešla schovat před světem. Se životem ve světě by si poradila levou zadní, ale šla za někým, koho má raději než všechno, co jí svět může nabídnout. Dneska pomáhá ženám, které život tak úplně nezvládly, a lidem nemocným. A dělá to s tím krásným úsměvem.

Kde jsi vyrůstala, kam jsi chodila do školy?

Vyrůstala jsem na jedné vesnici poblíž Jihlavy, do školy jsem chodila do vedlejší vesnice. Byla jsem takový samotář, protože jsme bydleli na okraji vesnice a neměla jsem velký kontakt s ostatními dětmi. V té době mi to ani moc nevadilo, hodně jsem přemýšlela nad světem, nad tím, jak svět vznikl, jak je to možné, že nic nebylo a najednou něco bylo, to mě zaměstnávalo docela dlouhou dobu. Snažila jsem si to představit a nešlo mi to stále do hlavy 🙂

Jaké jsi měla koníčky, jak sis představovala na základce a na střední svůj život?

Hrávala jsem si se zvířátky, pradědečkovi jsem pomáhala se dřevem, bavilo mně doma pomáhat s vařením, babička mě učila háčkovat, plést a vyšívat – to mě také bavilo.

Později jsem hodně sportovala, cvičila jsem aerobic, chodila jsem na karate. Tréninky karate byly úžasné, na to moc ráda vzpomínám, a kdyby byl čas, tak bych chodila i nadále. Vůbec to nebylo o agresi, ale o disciplíně, stabilitě a soustředění, cvičili jsme postřeh, pády a člověk se tam dobře odreagoval. Nyní občas chodím běhat, jezdím na kole.

Když jsem chodila na první stupeň základní školy, tak jsem chtěla být učitelkou. Po základce jsem pořádně nevěděla, kam jít. Moje spolužačka šla na obchodku, tak jsem šla taky. V té době jsem hodně sportovala a snila jsem o tom, že budu mít své vlastní sportovní centrum. Ale vždycky jsem počítala s tím, že se vdám a budu mít děti.

Co sis jako malá myslela o křesťanech?

Nad křesťany jsem nijak nepřemýšlela, ani jsem se dlouho s nikým nesetkala, kdo by mluvil o své víře a o Bohu. Hlavně jsem po tom ani nepátrala a dalo by se říct, že mě to nezajímalo. Když mi bylo kolem osmnácti let, tak mě jedna holka o pár let starší než já zvala do kostela. Nějak elegantně jsem se vymluvila, že snad jindy, a když jsem přišla za svými přáteli, tak jsem jim to vyprávěla jako vtipnou událost. A smála jsem se tomu, že ta holka nic jiného nedělá, jen běhá do kostela. Jeden čas mě oslovoval buddhismus; to, že vše dobré i zlé se člověku vrací, v to jsem věřila.

Po obchodní škole jsi začala pracovat?

Ano, začala jsem pracovat, chtěla jsem se osamostatnit a potkala jsem jednoho kamaráda, který pracoval v kavárně; ptal se mě, jestli o někom nevím, že hledají kolegu. Tak jsem to šla zkusit a jsem za tu zkušenost ráda.

Jak se stalo, že se z tebe stala křesťanka?

Stalo se to v kavárně, kde jsem pracovala. Přišla k nám na brigádu jedna holka, která byla čerstvě pokřtěná a byla toho všeho plná, takže bez ostychu o víře a o Bohu mluvila. Mluvila o Ježíši, o kříži a já tomu vůbec nerozuměla a celé mi to přišlo takové divné. Vymlouvala jsem jí to, že je to blbost a divila jsem se, že tomu tak věří. Ale jednoho dne, když jsem šla z práce, vzpomínám si na ten okamžik, vidím ho přímo před očima: Bylo kolem třetí hodiny odpoledne, svítilo slunce, šla jsem po náměstí a najednou se mi ve zkratce promítl můj život. Viděla jsem tam mnoho okamžiků, kde jsem vnímala jakousi ochrannou ruku v mém životě, pocítila jsem velkou vděčnost. Jako malá holka jsem měla velmi živý sen o Panně Marii a na ten jsem si v ten okamžik také vzpomněla a věděla jsem, že to tenkrát nebyl jen obyčejný sen. Panna Maria byla v tom snu nádherná: když jsem jí poprvé pohlédla do tváře, tak jsem byla v úžasu a divila jsem se, jak může být někdo tak krásný; nádherně jí jakoby zářila pleť, špatně se to popisuje. A já se vedle ní cítila velice dobře, takže když jsem se probudila, chtěla jsem znovu usnout. Já ani pořádně nevěděla, kdo to je. Moje prababička měla obraz a já vím, že mi říkali, že je to „panenka Marie“. V tom snu jsem věděla, že je to ona. Když jsem se probudila, běžela jsem k tomu obrazu a byla jsem zděšená, jak je na něm v porovnání s tím snem ošklivá.

Řekla jsem si: „Někdo mě chránil. Dobře, nechám se na poděkování pokřtít, ale do kostela chodit nebudu.“ A takhle to dopadlo 🙂

Byl někdo z tvých příbuzných věřící? Snažil se ti někdo v tomto směru dát nějaké vzdělání?

Je těžké říct věřící nebo nevěřící. Vzpomínám si, že můj pradědeček mě párkrát, když jsem byla malá, učil modlitbu Otče náš, ale jinak se v naší rodině o Bohu nemluvilo, nikdo nechodil do kostela. Ostatní to měli tak, že věřili, že nad námi něco je, a že je to asi Bůh. Když jsem začala chodit do kostela já, tak mě odrazovali a říkali, ať nefanatizuji.

Když jsem byla v noviciátě, i moje máma sama měla vnitřní zkušenost s Bohem, a pak další a další, a nakonec konvertovala i ona. Teď je moc hezké, když se vidíme a povídáme si spolu o naší víře a o tom, co každá z nás zrovna prožívá. Už mi neříká, ať nefanatizuji. 🙂

Když člověk prožije takovou radikální změnu úhlu pohledu, stydí se za své předchozí názory, nebo prožívá především radost z toho, že už vidí věci jinak?

Ne, nestyděla jsem se, nikdy jsem zlo nechtěla, ale pohled na svět byl prostě jiný, ne zlý. Spíš po konverzi jsem měla dost radikální názory, byla jsem takový velký farizej. Například

jsem našla několik bludů v jednom kázání a byla jsem schopná toho kněze za to v srdci odsuzovat, nebo, když jsem viděla, že se někdo v pátek nepostí, byl to pro mě neomluvitelný hřích a v srdci jsem tyto lidi odsuzovala.Za to by se dalo stydět, ale beru to, že je to proces růstu, zrání ve víře. Když se nyní setkám s někým, kdo má podobné názory, kdy sebemenší porušení čehokoliv nebo nepřesné vyjádření o učení Církve ho hned pohoršuje a je pobouřený, tak nic neříkám; vím, že to nemá smysl a v duchu se usmívám a vzpomínám na sebe.

Nemyslela jsem, že bys chtěla zlo, ale třeba to, že jsi nechápala, že někdo rád chodí do kostela. 🙂 Co bylo dál? Kudy vedla cesta z kavárny do kláštera?

Vzpomínám si, jak mi na první katechezi kněz řekl, že Ježíš je Bůh, že za nás zemřel na kříži a tím nás spasil. V té chvíli jsem si v duchu zoufale říkala: „Tak tomuhle já nikdy neuvěřím.“ Ale pak se to obrátilo, další setkání už byla jiná. Já měla spoustu otázek a Bůh potvrzoval to, co se v katechezích říkalo. Silně jsem vnímala Boží lásku a jeho působení na každém kroku. Viděla jsem Boha úplně ve všem a nemusela jsem se o to snažit. Najednou jsem nemyslela na nic jiného než na Něho, protože On byl všude, tak to ani jinak nešlo. Už jsem chtěla žít jen pro Něj.

Jednou jsem šla do kostela a jeden známý taxikář na mě z okna volal: „Kam jdeš?“ Trochu jsem polkla, ale vzpomněla jsem si na větu z Písma: „Kdo mě zapře před lidmi, toho zapřu já před svým nebeským Otcem.“ Tak jsem se vzchopila a řekla: „Do kostela.“ Trochu vyvalil oči a nevěřícně zakýval hlavou. Když jsem šla domů, spěchala jsem, sedla jsem k němu do taxíku. On mi po cestě začal říkat, že do kostela by nikdy nešel. Řekla jsem mu na to, že je to jeho problém. V tom zvedl prst a ukazoval na nebe a říkal: „Tomu hajzlovi já nic nevěřím.“ V tu chvíli, jak to dořekl, padlo lejno od ptáka přímo na to místo, kde měl prst. Hned mi proběhla hlavou věta: „Není ptáčka, o kterém bych nevěděl.“ Když to uviděl, vykřikl: „Co to je?“ A já na to: „To máš za to.“ A pak už mlčel. 🙂 Já jsem cítila, že nejsem sama.

Co jsi ve svém životě po konverzi prakticky změnila?

Kamarádka mi vyčítala, že už s ní nikam nechci chodit. Dřív jsme si šly občas večer sednout na víno, nebo jsme šly na diskotéku. O to jsem od mé konverze ztratila zcela zájem, ale slíbila jsem jí, že s ní zase někdy někam půjdu. Domluvily jsme se a šly na diskotéku. Tam jsem měla zážitek s Bohem, který mě utvrdil v tom, že chci žít s Ním a tento způsob života chci opustit. Tančily jsme, kolem byla spousta lidí a mně se najednou jakoby zastavil čas. Viděla jsem zpomalené záběry všech lidí, jak se všichni předvádějí, jsou vyzývavě oblečení a já jsem mezi nimi. Vnitřně jsem uviděla smutný Ježíšův pohled a jakoby mi říkal: „Nechala jsi mě samotného.“ Pocítila jsem velkou lítost a touhu, že ne, toto nechci, já chci být s Ním. V tu chvíli jsem se sebrala a řekla kamarádce, že jedu domů. V té době jsem také kouřila a byl pro mě problém s tím přestat, i když jsem chtěla a usilovala o to. Tato zkušenost, bolest v

srdci nad smutkem Ježíše, mi pomohla i s tím hned přestat.

Práce v kavárně pro mě ztratila smysl, začala jsem dělat osobní asistenci jedné handicapované dívce, starala jsem se o jednu starší nemocnou paní, která neměla nikoho blízkého a navštěvovala jsem další starší farníky. Jednou týdně jsem chodila do nemocnice na duchovní péči. Skutečná víra pro mě byla ve spojení se službou ostatním.

Také jsem začala ztrácet společnou řeč s některými přáteli, jak jsem už trochu zmínila. Nechápali, co se to se mnou děje, někteří to vnímali negativně a jiní se naopak zajímali a využili příležitosti a ptali se mě na různé věci týkající se víry, Boha, Církve.

Jednou v neděli jsem šla do kostela a potkala jsem jednoho z majitelů kavárny (byli dva). Ptal se, kam jdu. Říkám: „Do kostela.“ Šel se mnou. Když byla nedělní sbírka, otevřel kasírku (pracovní peněženka) a dal tam nějaké peníze. Když jsme šli z kostela, říkal: „To se bude kolega divit, kde jsou peníze, ale řeknu mu, Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal,“ a usmíval se. Později začal chodit na rozhovory za knězem, který mě připravoval na křest, a občas na nedělní mši svatou. Přijel i na mé věčné sliby.

Dokud jsem byla v kavárně, často jsem s lidmi o Bohu mluvila, oni sami se ptali, chodili tam většinou stejní lidé, takže jsme často prohodili pár slov. Také jsem tam dělala sbírky na misie, lidé většinou rádi přispěli. Jeden kluk, který měl problémy s alkoholem, když viděl kasičku určenou na misie, začal nadávat, že si za to ti lidé mohou sami a přispívat na ně má někdo jiný. Asi za půl hodiny se vrátil a říkal, že chce přispět na ty misie.

A řekl ti, co ho k návratu do kavárny přimělo?

Ne, jen přišel, trochu se usmíval, položil peníze do kašičky a zase šel. Přišlo mi to osobní, tak jsem se neptala, nikdy jsme se k tomu nevraceli. Oba jsme se usmáli, a už jsme to neřešili.

Po konverzi jsi tedy z kavárny odešla dělat osobní asistenci. Co bylo dál? Jak ses dostala do Prahy a k sestrám boromejkám?

Nejdříve jsem byla rok u sester františkánek, moc jsem nevěděla, jakým způsobem hledat tu správnou kongregaci, přišlo mi to všechno podobné. A protože byly v mém městě sestry františkánky, tak jsem šla k nim. Ale hned po prvním měsíci u nich jsem cítila, že to není ono. Pořádně jsem nevěděla proč, byla jsem z toho trochu zmatená. Věděla jsem, že chci být v klášteře, ale také jsem cítila, že tohle není ono.

Byla jsem se podívat ve dvou dalších kongregacích, ale jen jsem tam přijela, už se mi chtělo odjet pryč. Nebylo tam něco, co by mi vadilo, ale chtěla jsem rychle pryč. Pak jsem na webových stránkách narazila na boromejky a dočetla jsem se, že sestry skládají kromě tří obvyklých slibů ještě čtvrtý slib – slib milosrdenství. Sestry slibují, že budou žít z božího milosrdenství a prokazovat ho, slibují, že budou sloužit chudým, nemocným a všem

potřebným, to mi rezonovalo. Jela jsem se k sestrám podívat, strávila jsem u nich víkend a najednou se mi odjíždět nechtělo. Kněz, který mě doprovázel, mi doporučoval chvíli počkat, než se rozhodnu, abych neudělala ukvapené rozhodnutí. Řekla jsem mu, že ano, nějakou dobu počkám. Ale nešlo to, druhý den jsem volala sestrám, že bych chtěla vstoupit. Když na to teď vzpomínám, tak se směju, takhle se asi běžně nerozlišuje, byla jsem zbrklý konvertita. Ale Bůh i s tímhle počítá. U boromejek jsem již třináct let a s občasnými výkyvy bych řekla, že jsem na správném místě. Ty výkyvy přijdou vždy, když se nějak od Pána vzdálím, jakmile jdu zpět, tak se všechno zase narovná.

V dětství jsi plánovala manžela a děti – proč jsi se rozhodla to změnit? A zalituješ někdy, třeba když vidíš kamarádku s dětmi nebo by ses potřebovala někomu vybrečet na rameni?

Já jsem se jinak nerozhodla, ale ono to jinak nešlo, to volání bylo silnější, bylo to v srdci, ne v hlavě.

Samozřejmě, že někdy přicházejí chvilky, kdy toužím po blízkosti a někdy mi proběhne hlavou, jestli jsem udělala dobře. V tu chvíli se vracím zpět k prvotnímu volání. V osobní modlitbě pohovořím s Hospodinem a zase přijde světlo a radost ze zasvěcení.

Těchto chvil se nijak neděsím. Pomohl mi jednou jeden kněz, kdy jsem se mu zpovídala z toho, že se mi líbil nějaký muž, a že jsem si přála jej znovu potkat. On mi na to řekl, ať jsem ráda, že jsem normální. Tohle mi pomohlo. Vždycky, když přijde taková chvilka, tak si řeknu, že je to normální a ono to zase odejde; pomáhá mi nedramatizovat to. Také to někdy řeknu svým spolusestrám, zasmějeme se a je to.

Být vděčný, že je člověk normální, to je dobrá rada. 🙂 Myslíš si, že jsou lidé „předurčeni“ k jedné konkrétní cestě, nebo ji spolu s Hospodinem tvoří? Jde říct, že člověk udělal v rozhodnutí chybu, nebo je to věcí každodenní práce?

Bůh dává svobodnou vůli se rozhodnout. Člověk má v srdci různé touhy, přání, má různá obdarování, vlastnosti, temperament a teď se musí dívat, jaký způsob života mu bude více pomáhat na cestě za Bohem. Důležité je chtít jít za Bohem a všechno ostatní mi k tomu má pomáhat. Bůh chce, abychom věci zkoumali a dobrého se drželi. Vyžaduje to bdělost a o tom je duchovní život, to je na tom krásné, žádná mrtvá litera, ale rozlišování. Naslouchání Duchu, Jeho jemnému hlasu. Jsou nějaké doporučení a zkušenosti, jak správně rozpoznat hlas Boží od jiných hlasů. V tom nám může pomoci sv. Ignác a jeho doporučení. V hledání cesty nám také může pomoci duchovní doprovázení a duchovní cvičení, kde můžeme lépe naslouchat Bohu.

Nemyslím, že by Bůh určil jednu cestu pro nás a pak se díval, jestli ji najdeme nebo ne. Mně osobně připadá velmi krásné to, že nám dává prostor pro rozlišování a komunikuje v tom s námi. Chce, abychom byli šťastní, a šťastní budeme jen tehdy, když On bude naším cílem.

Nejprve musíme zjistit tohle. Je to, jak říkáš, každodenní práce.

Děláme i špatná rozhodnutí, ale to většinou v té chvíli nějak tušíme. Zase záleží vzhledem k jakému cíli se rozhodujeme, jestli to je Bůh nebo něco jiného. Ale i na tom můžeme vyrůst, poučit se. „Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě ve větší míře rozhojnila Boží milost“ (Řím 5,20). Nic není ztraceno, Bůh nám pomáhá, nejsme v tom sami a použije i naši chybu k našemu růstu, pokud mu to dovolíme, to znamená, pokud Ho do toho pustíme.

Když je někdo nerozhodný a neví, jestli se má raději snažit o sňatek nebo o vstup do řeholního společenství – co bys mu poradila? Co vše si lze nezávazně zkusit a kdy už by si měl být člověk jistý? Co lze říct někomu, kdo se žere představou „ale co když jednou zjistím, že“?

Doporučila bych mu mít otevřené srdce pro obě možnosti, modlit se a naslouchat a pak nějak vykročit. Vřele doporučuji ignaciánské individuální exercicie, které jsou vhodné pro rozlišování povolání a velmi pomáhá mít duchovní doprovázení; je dobré nebýt na to sám.

Pokud někdo zvažuje zasvěcený život a rád by poznal určité společenství, tak to má udělat. Někoho kontaktuje, vysloví, co se v něm odehrává, že by společenství rád poznal, a pak je na tom společenství, co dotyčnému nabídne. U nás je možné přihlásit se na Modlitbu a službu – jde o několikadenní pobyt v klášteře spolu se sestrami. Dotyčná má možnost spolu se sestrami pracovat, modlit se, poznávat život ve společenství. Nebo může přímo požádat o možnost být pravidelně v kontaktu se sestrami a občas přijet na pár dní. V takovém případě většinou generální představená určí nějakou kontaktní sestru a dívka za ní například jednou za měsíc dojíždí do komunity, poznává tak i ostatní sestry, účastní se s nimi společného program, může se na cokoliv zeptat. Pokud se rozhodne, že by chtěla vstoupit, tak je stále dlouhý čas pro rozlišování. Než sestra složí věčně sliby, je to minimálně šest let, ale spíše více, takže času je dost. Někdo třeba po roce zjistí, že to není pro něho, a není to žádné selhání, je to v pořádku. Po věčných slibech by tato otázka už měla být vyřešena.

Dám příklad: Byla u nás dívka tři roky ve formaci. V noviciátě začala pociťovat, že jí Bůh volá ke kontemplativnímu způsobu života. Chtěla zkusit život v trapistickém klášteře. S naší generální představenou se dohodly, že bude nejlepší, když přeruší noviciát a půjde na nějakou dobu k trapistkám dál rozlišovat. Doba rozlišování byla na ní. Po roce rozlišování se rozhodla v trapistickém klášteře zůstat. A tohle je úplně v pořádku, tady jde o Boha a mé povolání, ne o nábor do kongregace. Kongregace není Bůh, ale pouze prostředek na cestě k Bohu.

Čemu se teď aktuálně věnuješ? Jaká je tvoje náplň práce?

Vystudovala jsem sociální práci. Aktuálně také dálkově studuji Aplikovanou psychoterapii. U

toho učím praxi děti ze střední školy Jana Boska. Učím jet pečovat o nemocné u nás v Domově sv. Karla Boromejského v Řepích a také zde pracuji v přímé péči.

V našem areálu budov je v jedné části náš klášter, ve druhé LDN a v třetí ženská věznice. Ve své práci se setkávám s odsouzenými ženami. Některé se zapojují do práce v Domově, na zahradě, v kuchyni, jiné dojíždějí pracovat jinam. Některým je umožněno udělat si u nás sanitářský kurz, já s nimi potom jezdím do různých zařízení na exkurze, které jsou v rámci tohoto kurzu určené. Při práci i během společných exkurzí mám možnost se s nimi více setkat, popovídat si s nimi, povzbudit je.

Zažíváte i veselé situace?

Určitě. 🙂 Pobavilo mě, když mi jednou naše odsouzené ženy říkaly, že ony to tady mají jen na určitý čas, ale já to mám na doživotí. 🙂

Máš nějakou zpětnou vazbu, možnost sledovat ženy i tehdy, když už nejsou u vás, vidíš, jak na nich pobyt u vás zapůsobil?

Většinou jsou moc rády, že tu mohou být. Prostředí, které tu mají, je mnohem vlídnější než jinde. Mají zde možnost pracovat na zahradě, být mezi lidmi. Příroda sama je uzdravující, jinde se mohou procházet pouze na betonovém dvorku. Také mít kontakt s nemocnými a dělat něco užitečného jim pomáhá a těší je to. Myslím, že je to určitě nějak ovlivňuje, ale také záleží na jejich otevřenosti, přístupu. U někoho vidíte, že opravdu lituje svého činu a chce začít znovu, a u někoho vidíte, že nechce a všechny snahy a možnosti, které tu má, se míjejí účinkem. Ale tak je to v podstatě i u nás u všech. Bůh nám posílá možnosti, situace, a někdy si necháme říct, jsme otevřené, chceme vyrůst a někdy zarputile zavíráme dveře.

Jednou, když jsem šla s našimi vězeňkyněmi na exkurzi, přišly za mnou holky se smíchem, že slyšely, jak nějaké ženy říkají, že to jsou asi kandidátky do řádu. Měly z toho radost, říkaly: „To je hezký kandidátky, lepší než klientky.“ U nás jim neříkáme vězeňkyně, ale klientky.

Pro spoustu žen je to zde první kontakt s řeholními sestrami a s vírou, mají spoustu otázek a často jsou Bohu otevřené. Jedna naše sestra u nich ve věznici vede takový kurz víry, jmenuje se to Vězňova cesta. Tento kurz si odsouzené ženy moc chválí a líbí se jim.

S některými ženami jsem dál v kontaktu, sami mě kontaktují přes sociální sítě. S některými jsem se i několikrát po propuštění osobně setkala, s někým si jen telefonovala. Občas se ozvou, jsem ráda, když o sobě dají vědět. Jedna dívka mi posílá fotky své rodiny a malé dcery. To je velká radost.

Neoznačené fotografie pocházejí z archivu sestry Judith.

Alena Theodora Dvořáková / Magazín Signaly.cz

The post Sr. Judith Tulejová SCB: Vězenkyně to mají na pár let, já tu jsem na doživotí appeared first on Zasvätený život.

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)